

με δὲ οὗτος τάφος πρεσβευτοῦ Ἑγγλου τοῦ Σίρ Εδουάρδου Βάρδωνος, τοῦ δευτέρου ἀποσταλέντος ὑπὸ τῆς Ἑγγλίας εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν.

Αὐτὸς ὁ ἐκλαμπρότατος καὶ γαληνότατος ῥήτωρ τῆς βασιλείσης τῶν Ἑγγλων, ὡς ἀναφέρει τὸ ἐπιτύμβιον τὸ λατινικόν (Eduardo Bardoni, illustrissimo ac serenissimo Anglorum Reginae oratori), ἀντεπροσώπευε τὴν μεγάλην Ἐλισάβετ παρὰ τῷ Σουλτάνῳ Ἀμουράτῃ Γ', καὶ Μωάμεθ Γ'. Συνώδευσε δὲ τὸν τελευταῖον τοῦτον εἰς τὴν κατὰ τῆς Οὐγγαρίας ἐκστρατεῖαν τῷ 1596, καὶ παρευρέθη ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ἀγγρίας (Erlau) ἐν τῇ Ἄνω Οὐγγαρίᾳ καὶ τῆς Κανίσσης ἐν Κροατίᾳ, ὅπου ὁ δούξ τοῦ Μερκέρ διεκρίθη ἐπ' ἀνδρείᾳ ἐν ταῖς τάξεσι τῶν Χριστιανῶν. Ἐπανακάμψας εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ νέος διπλωμάτης ἠσθένησεν ἐκ στηθικοῦ νοσήματος, καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς πανώλους, ἣτις ἠρήμωσε τὴν Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, καὶ ἦτις ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ προσέβαλε 17 ἡγεμονίδας ἀδελφὰς τοῦ Σουλτάνου καὶ πολυαριθμούς δούλους αὐτῶν, καὶ ἦτις ὑπῆρξεν ἡ καταστρεπτικώτερα τῶν ἐνοσηφασῶν ποτε ἐπιδημιῶν εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ἄλλως τόσον γόνιμον εἰς τοιοῦτου εἶδους συμφοράς. Ἡ σιγὴ τοῦ θανάτου, ἣτις ἐπεκράτει τότε εἰς τὴν ἀπέραντον αὐτὴν πρωτεύουσιν, διεταράσσεται μόνον ὑπὸ τῶν κανονολογισμῶν τῶν ῥιπτομένων εἰς ὄλους τοὺς λιμένας πρὸς καθαρισμόν τοῦ ἀέρος. Ὁ Βάρδων σφόδρα ἀσθενῶν παρήγγειλε νὰ μεταφέρωσιν αὐτὸν εἰς τὴν Μοῆν τῆς Χάλκης, ὅπου ὁ ἀὴρ ἦτο καθαρότερος. Ἀλλὰ δὲν ἀνέλαβε ποσῶς καὶ ἀπέβησεν κατὰ μῆνα Ἰανουάριον τοῦ 1597, ἐν ἡλικίᾳ 35 ἐτῶν. Ἐνεταφίασαν δὲ αὐτὸν παρὰ τὸν ναὸν πρὸ τῆς πυρπολήσεως τῆς Μοῆνης. Μετὰ δὲ τὴν δευτέραν ἀνακαινίωσιν δαπάναις τοῦ Ὑψηλάντου, τὸν ἐπιτάφιον λίθον, τὸν ἐνεπίγραφον, ἀδεξίως μετεχειρίσθησαν οἱ οἰκοδόμοι εἰς τὴν οἰκοδομήν, ὀλίγον προσέχοντες εἰς διπλωματικὰς ἀβρότητας καὶ διεθνεῖς ὑποχρεώσεις, καὶ ἀνευλαβῶς ἔθεσαν τὸν λίθον ὑπεράνω μιᾶς τῶν πυλῶν τῆς Μοῆνης, ἐξ ἧς αὖθις μετεφέρθη καὶ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ διπλωμάτου Ἑγγλου, οὕτως τὰ ἐμβλήματα, τρεῖς κεφαλαὶ ἐλάφου, εἶνε γεγλυμμέναι ὑπεράνω τῆς καλῶς διατηρουμένης ἐπιτυμβίου ἐπιγραφῆς.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Μετάφρασις Α. Μ.

ΔΟΥΒΡΟΦΣΚΗΣ

Διήγημα Α. Πούσκιν.—Μετάφρ. ἐκ τοῦ ῥωσικοῦ.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμε. φύλλον.

Ὁ Βλαδίμηρος ἐπλησίαζεν εἰς τὸν σταθμὸν ἐκεῖνον ὁπόθεν ἐμελλε νὰ στραφῆ πρὸς τὸ χωρίον του. Ἡ καρδία του ἦτο πλήρης θλιβερῶν προαισθημάτων ἐφοβεῖτο μὴ δὲν ἤθελεν εὔρη τὸν πατέρα του ζῶντα, καὶ ἐφαντάζετο τὴν πλήρη μελαγχολίας ζωὴν, ἣτις ἀνέμενον αὐτὸν εἰς τὸ χωρίον ἀφάνεια, λειψανδρία, πτωχεία, καὶ φροντίδες περὶ πραγμάτων, περὶ ὧν οὐδεμίαν εἶχε πείραν, ἰδοῦ τί ἐσκέπτετο ὅτι τὸν ἀνέμενε. Φθάσας εἰς τὸν σταθμὸν, ἐζήτησε νὰ μισθώσῃ ἵππους, ἀλλ' ὁ σταθμάρχης, μαθὼν ποῦ διευθύνετο, τῷ ἐγνωστοποίησεν, ὅτι ἵπποι δι' αὐτὸν εἶχον σταλῆ πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἀπὸ Κηστενέφκαν. Μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν του ὁ γηραιὸς ἀμαξηλάτης Ἀντώνιος, ὅστις ἄλλοτε ὠδήγει τὸν μικρὸν Βλαδίμηρον εἰς τὸν σταῦλον, καὶ ἐπεμελεῖτο τοῦ μικροῦ τοῦ ἵππου. Ὁ Ἀντώνιος ἐδάκρυσεν ἰδὼν αὐτόν, τὸν προσεκύνησεν ἕως ἐδάφους, τῷ εἶπεν ὅτι ὁ γέρον ἀθέντης του ζῆ ἀκόμη, καὶ ἔτρεξε νὰ ζεύξῃ τοὺς ἵππους. Ὁ Βλαδίμηρος δὲν ἐδέχθη τὸ προταθὲν αὐτῷ πρόγευμα, ἀλλ' ἀμέσως ἀνεχώρησε. Ὁ Ἀντώνιος ὠδήγει τοὺς ἵππους διὰ πλαγίων ὁδῶν, ἤρξαντο δὲ συνδιαλεγόμενοι.

—Εἰπέ με, σὲ παρακαλῶ, Ἀντώνη, τί ἔχει ὁ πατέρας μου μὲ τὸν Τρογεκούρωφ;

—Ποῖος ξέρει, Βλαδίμηρ' Ἀνδρέιτς· λένε πῶς ὁ ἀφέντης δὲν ἐσυμφώνησε μὲ τὸν Τρογεκούρωφ, καὶ αὐτὸς ἔδωκε εἰς τὸ δικαστήριον—ἀγκαλὰ καὶ μόνος του κάμνει συχνὰ ὅ,τι θέλει. Δὲν εἶνε ἐδικὴ μας δουλειὰ ν' ἀνακατονόμαστε, μὰ ἄδικα, μὰ τὸν Θεό, ὁ πατέρας σας ἐναντιώθηκε τοῦ Τρογεκούρωφ· γιατί τ' αὐτὸ ἀν κτυπήσῃ τὴν πέτρα, τ' αὐτὸ θά σπάσῃ.

—Λοιπὸν, ὡς φαίνεται, αὐτὸς ὁ Τρογεκούρωφ, κάμνει ἐδῶ ὅ,τι θέλει.

—Σωστά, ἀφεντικὸ· τὸν πάρεδρο δὲν τότε λογαριάζει γιὰ τίποτε καὶ ὁ ἀστυνόμος εἶνε 'ς τὸ χέρι του· ὅλοι οἱ μεγάλοι τὸν προσκυνοῦνε· μὰ νὰ πῆ καὶ κανεὶς, ψομιὰ 'ς τὸ μοναστήρι, καὶ καλογέροι ὅσοι θέλεις.

—Ἀληθεύει ὅτι μὰς παίρνει τὰ κτήματά μας;

—Ἀχ! ἀφεντικὸ, καὶ μὲις τ' ἀκούσαμε. Νά, ὁ κανδηλανάφτης τῆς Ποκρόφσκας εἶπε μιὰ μέρα εἰς τὰ βαφτίσια τοῦ δημογέροντά μας: «Φτάνει σας πλεῖρὸ τὸ γλέντι, καὶ γρήγορα ὁ Τρογεκούρωφ θά σὰς μαζέψῃ τὰ λουριά»· καὶ ὁ Νικήτας ὁ σιδεράς τοῦ ἀπεκρίθηκε: «Σώπα Σαβέλιτς, ἄδικα πικραίνεις τὸν σύντεκνο, καὶ συγχύζεις τοὺς φίλους· ἄλλος εἶνε ὁ Τρογεκούρωφ καὶ ἄλλος ὁ Δουβρόφσκις, μὰ ὅλοι μας πάλι εἴμαστε τοῦ Θεοῦ

Ἰνα ἡ βιομηχανία ζήσῃ καὶ ἀναπτυχθῆ εἰς ἔθνος τι, ἵνα ἡ ἐργασία ἀποβῆ γόνιμος καὶ δυνατὴ, ἵνα οἱ ἐργάται ἐλευθέρως ποιῶσι χρῆσιν τῶν δυνάμεων αὐτῶν καὶ τῆς δεξιότητος, οἱ κεφαλαιοῦχοι, οἱ γαιοκτῆμονες τῶν κεφαλαίων αὐτῶν καὶ τῶν κτήσεων, ἵνα τὸ κεφάλαιον μορρωθῆ, ἀπαιτεῖται πρὸ παντὸς ἀσφάλεια. Τοῦτο μαρτυρεῖ τρηνάτατα ἡ πείρα βλῶν τῶν χρόνων καὶ ὄλων τῶν τόπων.